

Kemal Değirmenci

- şiirler -

Yayın Tarihi:

10.5.2014

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anla mazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Aralığa Gitmek

bütün yollar eylüle çıkıyordu/biz kasım daydık
o ıslanmış nisandan geliyordu/üzerinde yırtık bir yağmurluk
az sonra perondan bir tren kalkacaktı/o da aralığa gidiyordu
sen sarhoştun/anlamıyordun
sanıyordun bütün meyhaneler/sadece kasımda açık

bilmiyordun çünkü

bir süre önce sırlıslıklam âşık olduğumu
onu tam bir eylül boyu bu sokakta çaresizce beklediğimi
ta ki son yapraklarını süpürünceye kadar çöpçüler/sonbaharın
onun da beni bekleyeceğini düşündüğümü/bilmiyordun çünkü

sonra kalktım ben de kasıma gittim/orada değildi
beni sevip sevmediğini merak ediyordum
izini sürdüm bir süre gözyaşlarımın/nisanda diniyordu
belki de bu hiçbir sorunun cevabı değil!

uzun raylar boyu sadece gidiyordum
bütün yollar eylüle çıkıyordu/biz kasım daydık
sen orada değildin/o nisandan geliyordu
az sonra bir tren kalkacaktı/birden! ayrılık yönünde durduk
biz aralığa gidecektik

Kemal Değirmenci

Dul Kadınlar Çıkmazı

rüyalarına iri omuzlu zenciler giriyormuş/ama hangi geceler
(uzun tırnaklı fahişelerin bile görmek istemediği)

bir şarap şişesinin içine düşmüşsün/ama ölmemişsin
(neyse ki merhametli bir zenci sana sahip çıkıyor)

oysa kendini kaybettiğini/kayıp ilanlarından öğrenmiştin
(yaşadığın aşklar sana hiç mi hiç yetmiyor)

utanıyorsun/yanağından bir akşam güneşi yükseliyor
(lut kavmi sırayla indiğin trene biniyorlar)

bir zencinin dişleri kadar beyaz bakınca yüzün
(yüzün/şimdi hangi yatakta bir zenciye gülümsüyor) ?

Kemal Değirmenci

İzbe

izbe

alfabede eksik kaldı izbe
ve takıldı harferin telvesine adın/düştü
düş tüyünden bir kanatı büyüdü/iz
eski bir kaf 'tan bugün kef <e geri dönüldü

yüzünde bir martı kalabalığı şimdi/hiç gidilmemiş deniz
yarım bırakılmış gökyüzü buldum/bütün şiirlerinde
gözlerinden düşen yoksa biz miyiz?
yoksa eski bir laciverte yarım mı kaldı izbe?

Kemal Değirmenci

Karşılaşma

bir yol ayrımında karşılaşan
iki farklı yalnızlıktılar onlar
- sadece bakıştırlar
yüzünü çevirdi kadın
erkek birkaç adım atı
- tedirgin!
(gözbebekleri hiç oynamadı)
sesleri kayboldu birden gizlediklerinin

zaman sanki ağırlaşmış gibi yürüyordu kadın
(bakışlarını namusu gibi taşıırken)
erkek düğümlemiş kelimelerini çözemedi
birkaç adım uzaktaydı sadece
yıllardır beklediği o kadın

karanlık büyüdü o zaman dilimi büyüdü
bir anı girdi araya geçmişten ta geçmişten
'bir ay doğdu kaşlarının arasında kadının
sonra gün rengi teninin denizde batışı'
kasımda bir şarkı olmuştu artık
kirlenmiş gelinliğinde
unutulmuş bir aşk-ı giyen kadın

her adımda bir mevsim öne geliyordu sanki
o birkaç yıl birkaç gün oldu önce
sonra birkaç dakika ve şimdi birkaç adım
evet birkaç adım uzaktaydı sadece
yıllarca beklenen o kadın
sandılar selamlaşacaklar
kalbi durmuyordu çünkü adamın
gel - di derken
geç - ti giti sessizce kadın
ardında tonlarca soruyu cevapsız bırakarak

o çardakta uzun uzun öpüşmek
üzerinde leke leke duruyordu artık kadının
soluksuz sevişmeleri pansiyon odalarında;
tenindeki kasılmalara karışıyordu adamın
bir kapı aralığından kızlığını izlemek gibi
canını acıtiyordu artık
koynundan ayrıldığı o erkeği
uzaktan görmek kadının

(bir fincan kahvenin bile
kırk yıl hatırı vardı da
kahverengi gözlerini
fersah fersah yudumlamanın
hiç mi hatırı yoktu be kadın) ?
saatlerce olduğu yere yığıldı adam
uzun uzun sustu uzun uzun
sokak boşalmıştı çoktan
sanki tanımadı dedi

(tanımamasına ihtimal yoktu)
hiç değişmemişti çünkü gözbebekleri adamın
geçti gitti sessizce kadın

ayrıldılar
iki bilinmeyenli denkleme döndü yalnızlıkları
derken bir sabah baktılar
ne onlar kaldılar hatırladıkları
ne de hatırladıkları başkaları
ayrıldılar
bir daha görseler bile birbirlerini
hiç tanımadılar

Kemal Değirmenci

Kasım da Bir Ağaç Gibi Dökölmek

saatin tik-takları ve rona/kimsesiz evler
çocukluğuma ıslak bir vapur bindi/ve en uzağa giden trenler
dönölmez akşamın ufkundan bile dönöldü
ah rona! kimsesiz evler/kimsesiz evler

ben o gece paris'e gitmemiştim
sana yalan söylemiştim/gauloise içtiğime bakma
ya da sonbahar koktuğuna ceketimin
seni terk etmiştim rona/seni terk etmiştim
uzun bir tramvay soluğu dolmuştu ciğerlerime
ben o gece paris'e gitmemiştim

eski bir bavyera lehçesiyle konuşan karl valentin'i izlemiştim
yıl 1935 gözlerimde yalnız bir alman türküsü
çıkardı şapkasını karl valentin bir akşamüstü
saatler kimsesizdi rona senin gibi
ceketimde kırıışmış bir sonbahar ütüsü

balıkçılar ağlarını atıyorlar denize
sen siğ bir deniz gibi durulmuşsun
(adriyatikte bir gün batıyor/görmüyoruz)
öylece duruyorsun/kıpırtısız
banklar boşalıyor ve kimsecikler
birden kız kulesi kadar yalnızsın
istanbul'da mısın rona/duyuyor musun üsküdar vapurunu?
kokun yayılıyor geceye ve ıhlamur ağaçları
evet rona/sen bir ıhlamur ağacısın
öylece duruyorsun sessiz ve rüzgârsız
içindeki asfaltlardan çocukluğun geçiyor
ben geçmiyorum

Kemal Değirmenci

Kendini Kapatan Şiir

bir romana dönelim şimdi/kapat kendini ey şiir

kalmak/rahimde bir kan pıhtısına dönüşüyorsa eğer
gitmek artık/bir kadının günahına girmektir

öyleyse bil isterim/ kalıyorum

bir güle dahi değdiyse geçerken ellerim
artık çiçeklerde uçsun/çiçek açanlarda

aynada kırılmış/paramparça bir yüzdür benim-kisi
hangi parçamı alıp götürsem yüzüne
yüzünde hep bir suya bakma isteği

olur da bir gün
baktığın o suya düşecekse/yüzümün aksi
ne olur suyu önce bir çocuğun/yüzünde temizleyin

Kemal Değirmenci

Kız Kulesi

haliç'te bir sevdaya tutulmuşum o sıra!
sandalcılar çekiyor eski bir osmanlı'yı
deniz göğüslü o kadının rahminden
bense yeni anlıyorum/neden
kız kulesini böyle evladı gibi bağına basana
anadolu diyorlar...

Kemal Değirmenci

Mavilerin Kaybolan Gelini

düşler o kendini
mavilerde kaybolan bir gelin
fransızca aşkların gözlerinde uyuduğu
emperyal kurgularıyla pastoral gecelerin

en dağılmış saçları bir erkeğin
yalnızlığıyla birleşir
içindeki sessiz filmlerin
çığlıklarıyla her uyku
o mavi diyarlara götürür

-ve çocuk hâlâ beşiğindedir

Kemal Değirmenci

Rona II

evet rona!
bu gece tam iki yıl oldu
ve amerika göründü diyen bir çocuktan
farksızım inan resmini elime aldığımda
nasıl beceriyorsun bunu?
hiç değişmeden öylece kalmayı?
gelmemeyi mesela nasıl beceriyorsun?
bir bankta oturmuş resmine bakıyorum
gözlerin büyük/kocaman gözlerin siyah
boynumu büküp kalbime eğiyorum
gel diyorsun rona/gelemiyorum afet!

boğazdan geçiyor gemiler/gemiler hep şile bandıralı
söyle bana rona sen artık hangi bağın üzümüsün?
elimdeki şişeyi boşaltıyorum toprağa
senin ezmediğin üzümler ve anasonlar kahrolsun
garip ağaçlar yüzüme bakıyor
sesimi boğuyorlar rona/anlamıyorum
elimi tut!
yoksa elimde kalacak bu büyük yokluğun
raylarda bir güvercin intihar ediyor!
ve eyüp'e gidiyor o en uzun tramvaylar

Kemal Değirmenci

Susmak Hep Parantez İçinde Söylenir

"Neden" dedi? (Haliç'ten gözlerini bir balıkçıl gibi sarkıtarak.)

"Neden ben değil de 'o'?" (Keskin bir bakışla hançer gibi keski bakışlarını.)

Sustular!

Tıpkı konuşacak bir şeyi kalmamış insanlar gibi yol boyunca sessiz yürüdüler.

Tanışmıyorlardı sanki. Usulca bir yalnızlığı benimsediler.

Ama içindeki çığlıklar camları bile parçalamaya yetecekken, neden dedi!

"Neden ben değil de o? "

Ve dakikalar sonra konuşmaya çalıştı kadın. Söylediği her şey hiçbir şeyi açıklamıyordu. Kısa bir an için göz göze geldiler. İki bulut gibi çarpıştı bakışları.

Birden yutkundü. Boğazındaki örümcek, bu kez kendi ağlarına takıldı. Bir intihar gibi pimi çekilmiş soru işaretleri ellerinden kayarak, balıkçıların ağlarına düşüverdi.

"Özlemedin mi? " dedi adam. Kadın konuşamadı. Her göz göze gelişte biraz daha yaklaşıyordu, o oluyordu artık. Sustu! Yıllar sonra ilk defa böyle düşünüyordu çünkü. Gitiği yere kan oturmuştu adamın. (Bir gün batımı gibi içlendi.) Gözleri tenine dikilmiş bir gülü ısılıyordu artık. (Ağladı.) Tekrarladı adam, usanmadan defalarca tekrarladı.

"Hiç mi özlemedin? " dedi. (Özlememesine ihtimal var mıydı?)

Sadece doğru kelimeleri seçemiyordu.

Aşk, kalın kaplı bir kitaptı ve o kitabın başından ya da sonundan konuşmak, onu kaybettirirdi, biliyordu. Kitabın tam ortasından konuşmalıydı!

"Ben dedi, (zaman kazanmaya çalışıyordu) ben küçükken hep babam gibi birini hayal ederdim ve belki de bu yüzden, hayatımda babamdan başka bir erkeğe güvenmedim. Ta ki dedi, ta ki seni sevene kadar." (Susma sırası adama gelmişti artık.) Kadın devam etti;

"O kadar çok güvendim ki sana, beni korumana, hata dokunmana bile izin verdim" dedi.

Susmak, sudaki bir balığı boğmaya çalışmakla aynı cevaba geliyordu artık! Gözlerinin rengi aktı adamın, (cebindeki elini çıkardı.)

"Seni sevmekten değil ama sanırım seni beklemekten vazgeçiyorum. Gözleri ya da saçları sana benzeyen kadınları terk etmekten yoruldum" dedi adam.

Kadın şaşırdı! Birkaç adım uzaklaştı hemen. Birden gözleri karardı. Örtüldü içinin kapıları, içerde kaldı...

Kemal Değirmenci